

Sv. Makarij in njegov učenec.

Nekega dné se je sv. Makarij, jako star in častitljiv puščavnik, z nekim učencem sprehajal po cipresovem gozdu. Učenec vpraša svetnika: »Povejte mi vendar, oče, kako se najlažje iz srca spravi hudo poželenje?« Mož božji pa učencu ne odgovori ničesar, marveč stopí ž njim do čisto mlade ciprese in mu pravi: »Izruj jo iz tal!« Mladenič hitro izruje drevesce brez vsake težkoče. Potem mu pokaže svetnik drugo že precej večje drevesce in zopet veli: »Izruj tudi to drevesce!« Pri tem se je pa moral že precej napenjati, da ga je spravil iz zemlje. Slednjič pokaže Makarij že bolj odraslo drevo in mu zopet veli, naj ga izruje. Toda učenec se zastonj peha in trudi, ruje in ruje, pa drevo se ne zmeni in tiči trdno v zemlji. Ko se naveliča, pravi: »Ni mi mogoče ga izruvati, njegove korenine so že pregloboko pognale.« — Svetnik mu odgovori: »Glej, moj sin, taka je tudi s hudim nagnenjem. Kadar je še majhno, odpravi se lahko iz srca; kadar pa zraste, treba že večje moči, da ga odstranimo. Kakor so drevesa v gozdu čimdalje večja in močnejša, tako raste tudi hudo poželenje in postane tako močno, da se dá le z velikim trudom in naporom ukrotiti.«

Zimske podobice.

(Piše Janko Barlè.)

II.

Kaj ne, malički moji, da je prijetno pri vas v sobi? Zunaj naletavajo sneženi kosmiči, kakor beli metuljčki, in se pridružujejo onim brezštevilnim svojim bratcem, kateri so še pred njimi pali doli na zemljo. Kako so lepo beli, kakor da jih angeljci sipljejo doli na zemljo, a narezljani so kakor male, prelepe zvezdice. Kaj ne, da vas mika malo venkaj na prosto, ali za dolgo ne, ker je snežek mrzel in je ljubše pri topli peči, h kateri se tako radi stiskate. In kaj se ne bi, saj sedi tamkaj